

«Тогасъ челоуѣкъ-тъ въздъхнѣлъ и са сирѣлъ, растреперялъ са и заплакалъ. Негово-то прѣтоварено сърдце заплакало съ сълзы; и той казаль: Ангеле, азъ неща да вървя по-нататѣкъ; защо-то челоуѣческыя духъ страда отъ тѣзи безконечность. Нестърпима е слава-та Божія. Остави ма да си лѣгнѣ въ гроба и да са скрѣя отъ прѣслѣдваніе-то на безконечно-то; защо-то азъ виждамъ, че нѣма край.» И отъ всички звѣзды, кои-то грѣяхъ на около и слушахъ, раздаде са единъ хоренъ гласъ, челоуѣкъ-тъ говори право: «нѣма таквъ край, за каквъ-то смы ный чували!» «Нѣма ли край?» попыталъ тържественно ангела: «Дѣйствително нѣми ли край? И тѣзи ли е тѣжа-та, коя-то та убива?» Но никаквъ гласъ не са обади, за да отговори самъ си ангела. Тогазъ Ангела въздигна славны-тъ си рѣцѣ къ Небу Небесъ, като каза: «Нѣма край вселенна-та Божія. Сѣщо тѣй та нѣма и начало.»

